

VĂN HÓA & NGHỆ THUẬT

LUX AETERNA PHOTOGRAPHY

Nghệ sĩ Schwaiger đã được truyền cảm hứng từ sự duyên dáng và nội lực toát ra của các nghệ sĩ múa cổ điển Trung Hoa.

ANNIE WU

Lớn lên ở vùng Salzburg thuộc nước Áo, Johanna Schwaiger thường xuyên được tiếp cận với nghệ thuật, từ những tòa kiến trúc mang phong cách Baroque của thành phố cho đến những đài phun nước hùng vĩ và những vườn hoa dành cho công chúng. Cô nói: “Tôi luôn cho rằng những bậc thầy tạo nên các kiệt tác này đã ở trong một quá khứ xa xôi nào đó,... họ sở hữu những kỹ năng thần kỳ, và tôi cảm thấy nếu tôi chỉ có thể học được một chút những gì mà họ

“**Bạn cần tôn vinh quá khứ: những gì các bậc tiền nhân đã học và những gì mà họ đã đúc kết ra.**

Johanna Schwaiger, nghệ sĩ điêu khắc

biết, tôi đã hạnh phúc lắm rồi.” Cha cô là một giáo viên mỹ thuật, ông đã dạy cô kiến thức cần bản vẽ và điêu khắc. Làm việc với đất sét đã đem đến cho cô nhiều niềm vui thật sự. “Công việc này đã trở thành thế giới riêng để lui tới, bất cứ lúc nào tôi cảm thấy mình cần phải trốn đi đâu đó, giống như Alice đi vào xứ sở thần tiên của cô ấy vậy,” cô bày tỏ. Hiện nay, cô Schwaiger không chỉ đạt được hoài bão thời thơ ấu của mình là trở thành nhà điêu khắc, mà cô còn hy vọng mình có thể truyền cảm hứng cho lớp nghệ sĩ kế tiếp, sáng tạo loại hình nghệ thuật mà cô cảm thấy rung động. Cô đã chuyển đến Hoa Kỳ vào

năm 2017 để làm việc cho New Masters Academy, một không gian mạng giảng dạy cho những ai theo học các kỹ xảo nghệ thuật. Ban đầu, cô được mời dạy một khóa học điêu khắc trên video. Bây giờ, cô đã là giám đốc chương trình của học viện. Tương tự như Netflix, mọi người trên khắp thế giới đều có thể xem video của các nghệ sĩ sáng tạo hướng dẫn kỹ năng chuyên môn của họ. Ngay cả các trường nghệ thuật và công ty giải trí hàng đầu như Walt Disney Animation Studios, Ringling College of Art and Design, và National Sculpture Society, cũng đã ghi danh các khóa học này.

Xem tiếp **trang 2**

Cô Johanna Schwaiger đã gặp gỡ giảng viên múa cổ điển Trung Quốc Celine Ma. Cô Celine đã trở thành người mẫu cho tác phẩm điêu khắc của cô Johanna.

ALL PHOTOS COURTESY OF LUX AETERNA PHOTOGRAPHY

Sứ mệnh của nghệ thuật

Tiếp theo từ trang 1

Hành trình

Phải mất một thời gian cô Schwaiger mới có thể thực hiện được đam mê của mình về giáo dục nghệ thuật. Cô đã học tại một trường điêu khắc địa phương khi mới 15 tuổi. Tuy nhiên, trong khi trường dạy điêu khắc gỗ và đá, cô lại mong muốn học điêu khắc tượng truyền thống, giống như các bậc thầy thời Phục hưng, cùng với việc đào tạo về việc phác thảo bằng bút mực, điêu khắc đất sét và đúc đồng. Sau khi tốt nghiệp trung học, cô Schwaiger đã tìm kiếm các xưởng vẽ và trường học ở Salzburg, Vienna, và cả các thành phố lân cận khác tại Âu Châu nhưng không ai dạy những kỹ năng này.

Một số người trong cộng đồng nghệ thuật nói với cô Schwaiger rằng trường phải thực tế đã trôi vào dĩ vãng, vì vậy cô quyết định chọn cách tự rèn luyện bản thân bằng cách nghiên cứu các tác phẩm của những bậc thầy vĩ đại như Leonardo da Vinci, Michelangelo, và Raphael. Cô cũng theo học chuyên ngành lịch sử nghệ thuật tại Đại học Salzburg và nhanh chóng nhận được đặt hàng vẽ chân dung và điêu khắc nhân vật cho các nhà thờ và nhà tang lễ, nhưng cô vẫn cảm thấy cần nâng cao thêm nhiều kỹ năng. Năm 26 tuổi, cô phát hiện ra Florence Academy of Art ở Ý có chương trình đào tạo về nghệ thuật truyền thống. Sau khi hoàn thành xong khóa học tại đây, cô đã trở lại trường trung học ngày trước và bắt đầu giảng dạy một khóa học nghệ thuật tượng hình truyền thống.

Kể từ đó cô Schwaiger đã thực hiện sứ mệnh tiếp nối di sản nghệ thuật cổ điển thông qua New Masters Academy – các chương trình giáo dục và xưởng vẽ nghệ thuật của riêng mình. “Tôi cố gắng khuyến khích thế hệ trẻ rèn luyện kỹ năng và thực sự tập trung vào kỹ năng nghệ thuật của riêng mình.” “Tôi cố gắng khuyến khích thế hệ trẻ rèn luyện kỹ năng và thực sự tập trung vào kỹ năng nghệ thuật của riêng mình.” “Tôi cố gắng khuyến khích thế hệ trẻ rèn luyện kỹ năng và thực sự tập trung vào kỹ năng nghệ thuật của riêng mình.”

Nghệ sĩ Schwaiger hiện nay đã 38 tuổi, dạy môn giải phẫu học nhân thể và tạo hình từ người mẫu cho các học sinh tại Đại học Fei Tian. Theo cô, đó là việc tôn trọng quy trình được dẫn dắt tiên phong bởi các nghệ sĩ truyền thống vĩ đại Tây phương. “Bạn cần tôn vinh quá khứ; những gì các bậc tiền nhân đã học và những gì mà họ đã đúc kết ra. Căn bản là đón nhận lấy ngọn đuốc đó và có trách nhiệm đưa nó đi xa hơn. Đó là điều tôi tin tưởng,” cô Schwaiger chia sẻ.

Nguồn cảm hứng đến từ Đông phương Trong dự án gần đây của mình, cô Schwaiger đã lấy cảm hứng từ một nền

Cô Johanna Schwaiger nói rằng cô ấy đã hình dung ra một bông hoa đang nở khi thực hiện tác phẩm điêu khắc này.

“**Khi bạn ngắm nhìn những thứ thanh tao, đem đến năng lượng thuần chính, một cách tự nhiên bạn sẽ kết nối với những giá trị này... Chúng như nhắc nhở mọi người về những nỗ lực mà chúng ta nên tu dưỡng.**”

Johanna Schwaiger, nghệ sĩ điêu khắc

Scan mã QR để xem video về nghệ sĩ Johanna Schwaiger: <https://bit.ly/3PhhMf7>

trường trung học cơ sở và trung học tư thực ở Middletown, New York. Họ suy nghĩ về các tư thế mà nhân vật có thể trình diễn; đôi khi cô Celine đã làm các động tác mẫu. Ban đầu, cô Schwaiger cảm thấy khó có thể chuyển thể động tác múa, một hình thức nghệ thuật chuyển động, sang loại hình điêu khắc tĩnh. Điều khắc những chuyển động nhẹ nhàng, khoáng đạt của các nghệ sĩ múa cổ điển Trung Hoa là một thách thức. “Bởi vì bạn đang chớp lấy một khoảnh khắc diễn xuất thoáng qua, và tư thế tôi chọn không phải là tư thế nghỉ. Có ấy giống như một bông hoa đang nở rộ trong động tác múa của riêng mình,” cô Schwaiger nói.

Tác phẩm điêu khắc

Mặc dù một chân của vũ công đang tiếp đất, nhưng phần còn lại của cô thể cô đang uốn cong về phía người xem. Trong khi đó, cánh tay đang rộng của cô hướng lên trời. Cô Schwaiger giải thích: “Tôi đang nghĩ về cách thực vật phát triển như thế nào.Tôi đang liên tưởng đến cách cây cối đâm chồi nảy lộc ra sao. Điều này đã giúp tôi chuyển tải được nét duyên dáng ấy vào trong tác phẩm... tựa như một bông hoa đang dần hé mở những cánh hoa. Đó là hình ảnh mà tôi đã cố gắng hình dung khi tạc bức tượng này,” cô Schwaiger nói.

Cô Celine chia sẻ về chuyển động của bàn tay, “Nó đang vươn cao lên, giống như đem đến cho mọi người hy vọng và khao khát hướng tới điều gì đó tươi sáng hơn và cao thượng hơn.” Cô Celine không chỉ ấn tượng với sự tận tâm cho nghệ thuật của cô Schwaiger mà còn cảm động khi thấy múa cổ điển Trung Hoa được thể hiện trong một loại hình nghệ thuật khác. “Chúng tôi không có nhiều tư liệu về vũ công trong quá khứ, và rất nhiều phương pháp đã bị thất truyền do qua hàng ngàn năm qua.” Cô Celine cũng thêm rằng sẽ thật tuyệt nếu có thể nhìn thấy “một tác phẩm điêu khắc truyền tống.”

Thông qua dự án này, cô Celine cũng có thêm hiểu biết mới về cách nghệ thuật Tây phương và Đông phương có thể bổ trợ cho nhau như thế nào. Và thông qua việc thảo luận những tạo hình của tác phẩm điêu khắc, cô trở có thức hơn về cách sử dụng các nhóm cơ khi luyện tập múa, cũng như “vẻ đẹp của cơ thể con người”.

Vai trò của nghệ thuật trong xã hội

Cô Celine đã được đào tạo về múa cổ điển Trung Quốc trong bảy năm, cô hiểu được ý nghĩa thâm sâu của loại hình nghệ thuật này. Cô cho biết chương trình giảng dạy đã giúp cô thể hiện những mỹ đức được ca ngợi trong văn hóa truyền thống Trung Hoa, chẳng hạn như sự kỷ luật, sẵn sàng chịu đựng gian khổ, và có một cái nhìn lạc quan. Để làm chủ loại hình nghệ thuật này, “Bạn thực sự phải vun bồi những giá trị này của bạn và đó là thứ xuất phát từ trái tim bạn.”

Tương tự, cô Schwaiger cũng tin rằng người nghệ sĩ cần phải nuôi dưỡng những phẩm hạnh tốt đẹp để sáng tạo nên những tác phẩm đẹp đẽ. “Người nghệ sĩ phải hòa mình trong những ý tưởng về cái đẹp nhằm truyền tải đến người khác. Và nếu nghệ sĩ quan tâm đến khán giả, mong muốn khán giả kết nối với vẻ đẹp đó, thì người thường làm tác phẩm sẽ cảm nhận được điều đó. Đó là lý do vì sao tôi tin rằng nghệ thuật là quan trọng đối với xã hội chúng ta,” cô bày tỏ.

Cô cũng tin tưởng rằng nghệ thuật có sức mạnh nâng cao cảnh giới tinh thần của con người. “Khi bạn ngắm nhìn những thứ thanh tao, đem đến năng lượng thuần chính, một cách tự nhiên bạn sẽ kết nối với những giá trị này... Chúng như nhắc nhở mọi người về những mỹ đức mà chúng ta nên tu dưỡng,” cô bày tỏ. Đó là lý do vì sao cô khao khát tạo ra những tác phẩm nghệ thuật để có thể truyền cảm hứng thông qua cái đẹp, cho dù đó là tác phẩm điêu khắc đặt trong trường học, bệnh viện, hay quảng trường công cộng.

Dự định tiếp theo của cô Schwaiger là điêu khắc các tác phẩm nghệ sĩ múa bằng đồng, bằng một phương pháp cổ xưa được gọi là đúc mẫu chảy, và hy vọng một ngày nào đó tác phẩm điêu khắc đó có thể được trưng bày ở nơi đại chúng. Cô nói về cách nét đẹp nghệ thuật có thể tác động đến môi trường chung quanh như thế nào, “Bạn muốn dành thời gian ở đó; bạn muốn ngồi xuống và gặp gỡ mọi người, và bạn cảm nhận được những người khác cũng đang hiện diện ở đó – và đó là điều quan trọng đối với nền văn minh của chúng ta.”

Thanh Ân biên dịch

Tại sao ca khúc ‘Hoa Mai’ lại khiến người rơi lệ?

CAO TÌNH

Theo văn hóa truyền thống Á Đông, mỗi loài hoa đều có vẻ đẹp riêng và hàm chứa ý nghĩa khác nhau. Trong đó, hoa mai đã trở thành đề tài ưa thích của giới văn nhân và xuất hiện trong nhiều kiệt tác nghệ thuật.

Có lẽ, những người yêu thơ ca đều từng nghe đến những vần thơ như:

Mai hoa

Tường gác sổ chỉ mai,
Lăng hàn độc tự khai
Dao tri bất thị tuyết
Vị hữu ám hương lai.
(Tác giả: Vương An Thạch)

Tạm dịch nghĩa:

Ở gác tường có mấy nhành mai,
Khi rét tới, chỉ nở một mình
Từ xa đã biết không phải là tuyết,
Vì hương thơm thoảng bay qua.

Hoặc câu thơ của một nhà văn khuyết danh để lại trong ‘Cảnh Thế Hiên Văn’ rằng:

Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất
Mai hoa hương tự khổ hàn lai

Tạm dịch nghĩa:

Mũi kiếm nhon do mài đá thô ráp mà nhon
Hương hoa mai là từ tiết trời rét lạnh mà thơm

Tiết thay, hàm nghĩa sâu sắc của hoa mai dường như đã bị lãng quên trong xã hội hiện đại. Trang web ShenYun Creations giới thiệu đến công chúng một ca khúc có nhan đề “Hoa Mai” được trình diễn theo kỹ thuật hát Bel canto, cùng với phần đệm của dàn nhạc giao hưởng, đã tái hiện tinh cách kiên cường của hoa mai. Phần trình diễn này đưa khán giả đến với những cảm nhận vừa gần gũi vừa mới mẻ.

Ca khúc bị ‘cấm hát’ ở

Trung Quốc Đại lục

Những người yêu ca hát trong những năm 1980 có lẽ đều từng nghe những bài hát của danh ca Đặng Lệ Quân (Teresa Teng). Trong khi hầu hết ca khúc của bà đều được thể giới biết đến thì lại có một số bài hát lại bị cấm ở Đại lục. Đó là nhạc phẩm kinh điển “Hoa Mai”, do nhạc sĩ kiêm đạo diễn nổi danh người Đài Loan Lưu Gia Xương sáng tác, và được Đặng Lệ Quân thể hiện.

Đây là bài hát rất thịnh hành ở Đài Loan trong những năm 1970–1980, nhưng vì lời bài hát có một số ca từ đặc biệt “nhạy cảm” nên đã bị xếp vào danh sách những bài hát bị cấm ở Đại lục:

Hoa mai, hoa mai, bay khắp trời
Có đất là sẽ có hoa
Hoa mai kiên nhẫn như chính chúng ta
Thật hùng vĩ Đại Trung Hoa

Giọng nữ cao Cảnh Hạo Lam cùng Dàn nhạc Giao hưởng Shen Yun trong một buổi diễn tại Nhà hát Carnegie Hall ở New York.

“**Lúc tôi nghe bài hát Hoa Mai, khi khúc nhạc dạo đầu vừa xuống lên, tôi bắt chợt trào nước mắt!**”

Cảm nhận của một khán giả khi nghe bài hát Hoa Mai

Tranh vẽ hoa mai trắng.

Hãy nhìn xem khắp nơi, hoa mai nở ra
Có đất là sẽ có hoa
Băng, tuyết, gió, mưa, hoa đều không sợ
Hoa là Quốc hoa của chúng ta

Bài hát có giai điệu nhẹ nhàng, ca từ truyền cảm, cùng giọng hát ngọt ngào sâu lắng của Đặng Lệ Quân, khiến từng câu từng chữ như đi sâu vào lòng người, và dẫn dắt người nghe liên tưởng đến những sự kiện lịch sử của Trung Hoa Dân Quốc.

Năm 1911, triều đại phong kiến cuối cùng của Trung Quốc kết thúc. Năm 1912, Tôn Trung Sơn nhậm chức tổng thống, mở ra một chương mới trong lịch sử cận đại của dân tộc Trung Hoa. Những năm sau đó người dân Trung Quốc phải đối mặt với các cuộc chiến tranh liên tiếp: chiến dịch Bắc phạt, Đệ nhất và Đệ nhị Thế chiến, nội chiến giữa Quốc dân đảng và Cộng sản đảng.

Trong thời kỳ lịch sử ấy, hoa mai đã từng là biểu tượng cho quân nhân Học viện Quân sự Hoàng Phố của Trung Hoa Dân Quốc, những người dẫn đầu cuộc chiến chống lại quân Nhật Bản trong Đệ nhị Thế chiến.

Lịch sử trôi vào dĩ vãng, đến nay hoa mai lại nở

Lịch sử vẫn như nước chảy mây trôi, đi không trở lại, nhưng hoa mai kiên cường bất khuất nay ở đâu?

Năm 2017, với phần đệm nhạc tuyệt vời của Dàn nhạc giao hưởng, một lần nữa các nghệ sĩ Shen Yun đã cất lên tiếng hát: “Hoa mai, hoa mai, bay khắp trời. Có đất là sẽ có hoa. Hoa mai kiên nhẫn như chính chúng ta. Thật hùng vĩ Đại Trung Hoa...”

Bằng chất giọng cao vút và truyền cảm, nghệ sĩ Shen Yun vừa cất lên tiếng hát đã lập tức nhận được tràng pháo tay nồng nhiệt từ khán giả. Có người sau khi đến rạp nghe xong, đã rất xúc động bày tỏ: “Lúc tôi nghe bài hát Hoa Mai, khi khúc nhạc dạo đầu vừa xuống lên, tôi bắt chợt trào nước mắt!”

Có Tăng hiện đang làm việc ở một công ty truyền thông; cô từng bị bắt giữ phi pháp ở Trung Quốc do kiên định với đức tin của mình. Cô đã được nghe ca khúc “Hoa Mai” tại nhà hát Carnegie Hall ở New York; cô cho biết cô đã nghe quen phong cách hát nhẹ nhàng của nữ danh ca Đặng Lệ Quân, còn khi nghe phần trình bày của giọng ca Cảnh Hạo Lam vừa cao vừa nội lực, cô đã có những cảm nhận hoàn toàn mới mẻ. Ca khúc khiến cô không kim được xúc động mà rơi lệ mấy lần.

Có viết rằng, trong tâm trí của cô liên tiếp hiện lên những trang sử về các nhân vật hào kiệt mang tinh thần của dân tộc Trung Hoa trong hàng ngàn năm qua. Bên cạnh đó, bài hát còn làm cô liên tưởng đến cảnh tượng kinh thiên động địa, tàn ác đến tột, nơi những học viên Pháp Luân Đại Pháp bị kiên định đức tin của mình mà phải đánh đổi bằng máu và nước

mắt trong suốt nhiều năm qua. Niềm tin vững chắc của họ thật giống như câu thơ của Đại sư Lý Hồng Chí, nhà sáng lập Pháp Luân Đại Pháp:

Mai (Nguyên khúc)

Trọc thể thanh liên ức vạn mai
Hàn phong tư cánh thúy
Liên thiên tuyết vũ Thần Phật lệ
Phân mai quy
Vật mê thể trung chấp trước sự
Kiên định chính niệm
Tùng cổ đảo kim
Chỉ vi giá nhất hồi

Tạm dịch nghĩa:

Hoa Mai (thơ khúc thời nhà Nguyên)
Hàng ức vạn đoá hoa mai như hoa sen thanh cao trong thế gian ô trọc
Gió lạnh càng tỏ ra tư thái thanh thúy hơn
Mưa tuyết suốt ngày, nước mắt Thần Phật Ngóng chờ hoa mai về
Chỉ vì giá nhất hồi

Trong sóng gió, các đệ tử Pháp Luân Đại Pháp vẫn thể hiện ý chí kiên cường, không thỏa hiệp trước kẻ ác. Đó cũng là cảnh giới của lòng đại nhân và từ bi; họ có thể đánh đổi tất cả, thậm chí là mạng sống của mình. Những đoá mai đó vẫn kiên cường trong tuyết sương.

Ở Trung Quốc, người dân vẫn thường ngâm nga những câu thơ, làn điệu liên quan đến hoa mai. Thậm chí, loài hoa này còn xuất hiện trong những lời tiên tri cổ xưa. Ví dụ, tác phẩm nổi tiếng “Mai Hoa Thi” đã dự đoán diễn biến của các sự kiện lịch sử trong đại ở Trung Quốc sau thời nhà Tống, nhà Thanh, đến nay lại dự ngôn về tin ngưỡng và nhân quả trong xã hội hiện thời.

Hoa mai cũng là một vai diễn không thể thiếu trên sân khấu quốc tế mà Shen Yun giới thiệu đến công chúng. Trong chuyến lưu diễn năm 2021–2022, tiết mục múa cổ điển Trung Quốc “Tứ Xuân Mai”, với điệu múa mềm mại, biến hóa phong phú, các nghệ sĩ múa Shen Yun đã tái hiện cảnh tượng hoa mai giữa mùa đông mà ngạo tuyết ngênh sương, khoe sắc nở rộ. Phần trình diễn đã làm lay động trái tim của nhiều khán giả.

Theo trang web Shen Yun: tùng, trúc, mai là các loại cây được coi là đặc biệt yêu thích, được mệnh danh là “Tuế hàn tam hữu” (Ba bạn hữu trong gió rét). Ở loài cây ấy là biểu trưng cho đức tính kiên cường, chân thành, và khiêm tốn. Và hơn thế nữa, hoa mai còn tượng trưng cho hy vọng và khát vọng, vì khi hoa mai hé nở, báo hiệu mùa xuân đang đến gần...

Mời quý vị tìm hiểu thêm tại: <https://www.shenyuncreations.com/>

Minh Phương biên dịch

Ashley Nghi Tang
Direct: **626.283.9240**
ashleytang999@gmail.com
Senior Loan Officer
NMLS ID 384719

Financing Your World with Esteem Mortgage
ESTEEM MORTGAGE | PURCHASE & REFINANCE
CHO VAY TIỀN MUA NHÀ

- * Cho vay tiền mua nhà dễ dàng và nhanh chóng trong vòng 21 ngày
- * Refinance (tái tài trợ) giảm các khoản thanh toán hàng tháng và lãi suất xuống thấp nhất
- * Cho vay tiền mua nhà đầu tư không cần chứng minh thu nhập trên giấy thuế
- * Cho vay tiền mua nhà ở các Tiểu Bang: California, Texas, Florida & Colorado & ILLINOIS Maryland & New Jersey & Ohio

Now we can submit a home buyer's credit package for a FULL underwriting review with a To Be Determined (TBD) property address. Esteem Mortgage will close the loan in 21 Calendar days or less.

The TBD-KOT Conditional Approval: Chương trình cho vay đã được "Underwriter" Fully Approved trước khi người mua ký hợp đồng mua nhà, bởi vì Underwrite đã xem xét và chấp nhận "income, assets, credit, etc" của bên mua. Tất cả mọi người (Buyer, Seller and Agents) đều yêu thích TBD Approval vì đây là phương pháp an toàn, hiệu quả, và tốt nhất cho các bên mua và bán tránh những rắc rối thiệt thòi cho việc pháp trình giao dịch mua bán nhà.

Với chương trình này quý khách sẽ có được sự đảm bảo là hồ sơ đã hoàn toàn được chấp nhận-Approved

Effort has been made to insure accuracy, no guarantee is expressed or implied. Any programs shown do not demonstrate all option or pricing structures. Rates, terms, programs and underwriting policies subjects to change without notice. This is not an offer to extend credit or a commitment to lend. All loans subject to underwriting approval. Some products may not be available in all states and restrictions apply. Equal Housing opportunity.

SHEN YUN SHOP

Illuminate Autumn

With Shen Yun-inspired Elegance

ShenYunShop.com | TEL: 1.800.208.2384

Nghệ nhân dệt lụa Nhật Bản Sonoko Sasaki đang se tơ để làm thành sợi dũi bằng kỹ thuật se sợi tsumugi-ori truyền thống. “Sonoko Sasaki, từ loạt ảnh “Xưởng làm việc của những kỳ quan, năm 2020”, do nhiếp ảnh gia Rinko Kawauchi thực hiện.

NGHỆ THUẬT - THỦ CÔNG

Truyền thống tôn vinh những ‘Bảo vật Sống Quốc gia’ của Nhật Bản

LORRAINE FERRIER

Nhiếp ảnh gia Nhật Bản Rinko Kawauchi đã chụp lại khung cảnh thanh bình về một người thợ dệt lụa, bà Sonoko Sasaki, đang quý gói se tơ trên khung cửi của mình. Trang phục kimono truyền thống của bà Sonoko và khung quay tơ gợi nhắc về quá khứ, mặc dù việc bà đang làm là dệt sợi dũi, hay còn gọi là sợi pongee ngày nay.

Bà Sonoko luôn sử dụng những phương pháp truyền thống. Để nhuộm màu cho sợi dũi, bà dùng các các loại lá cây và cỏ, và rồi dùng kỹ thuật xe sợi tsumugi-ori – một kỹ thuật tân dụng các phần kén tằm đã thái loại đi để dệt thành vải.

Bà Sonoko là một trong 12 nghệ nhân Nhật Bản được cô Rinko chụp ảnh trong khi đang làm công việc của mình. Bà có mặt trong loạt ảnh nhan đề “Xưởng làm việc của những kỳ quan, năm 2020.” Mười hai nghệ nhân đều là những Bảo vật Sống của Quốc gia – một danh hiệu trọn đời do Chính phủ Nhật Bản trao tặng cho các nghệ nhân kể từ Đệ nhị Thế chiến với mục đích bảo tồn truyền thống của đất nước. Chỉ có 116 nghệ nhân nhận được giải thưởng này; họ có sự bảo trợ hàng năm, và người mới chỉ có thể lọt vào danh sách này khi có một nghệ nhân trong danh sách qua đời.

Nghệ nhân vẽ tre của Nhật Bản, ông Noboru Fujinuma đang tìm cây tre hoàn hảo để chế tác đồ vật. Bức ảnh “Noboru Fujinuma từ loạt ảnh “Xưởng làm việc của những kỳ quan, năm 2020” do nhiếp ảnh gia Rinko Kawauchi thực hiện.

Tác phẩm “Sóng xuân” do nghệ nhân Noboru Fujinuma chế tác. Gió hoa tre, 40 cm x 55 cm x 71 cm. Một phần trong triển lãm “12 Stone Garden” (“Khu vườn 12 phiên đá”) tại sự kiện “Homo Faber năm 2022” ở Venice.

Triển lãm ảnh của Nhiếp ảnh gia Rinko Kawauchi đã từng đạt giải thưởng đến từ Nhật Bản “Xưởng làm việc của những kỳ quan, năm 2020”, tại Tu viện Cypress, một phần của sự kiện “Homo Faber năm 2022” tại Tổ chức Giorgio Cini ở Venice, Ý.

Một thoáng sống động về nghệ thủ công truyền thống Nhật Bản

Những tác phẩm nhiếp ảnh của cô Rinko chủ trọng vào nét truyền thống cổ xưa của Nhật Bản. Những tấm ảnh có chiều sâu của cô ghi lại hình ảnh những người thợ dệt, thợ làm gốm, thợ nhuộm, thợ may kimono, thợ mộc, và thợ làm búp bê trong không gian làm việc của họ.

Trong một bức ảnh, nghệ nhân vẽ tre Noboru Fujinuma cúi lom khom trên đất, một tay đặt trên thân tre. Ông trông giống một bác sĩ đang bắt mạch cho bệnh nhân của mình vậy. Nhưng thay vì lắng nghe nhịp tim, ông Noboru để mắt đến đường kính, độ cong, và khoảng cách giữa các đốt tre để tìm đúng loại tre cho vật phẩm ông cần chế tác. Ông có thể phải xem xét hàng trăm cây tre trước khi tìm được một cây phù hợp để đan tác phẩm của mình bằng kỹ thuật được truyền lại từ triều đại nhà Đường ở thế kỷ thứ 8.

Nhiếp ảnh gia Rinko cũng ghi lại hình ảnh ông Komao Hayashi, nghệ nhân chế tác búp bê toso sử dụng kỹ thuật từ thế kỷ 17. Ông khắc phần thân của búp bê từ gỗ cây đồng hoa (paulownia wood), loại gỗ có đặc tính cứng, nhẹ, với tỷ lệ độ cứng chắc (trên khối lượng gỗ) tốt hơn gỗ balsa (balsa wood). Sau đó, ông trộn mùn của của gỗ paulownia với nhiều loại bột mì khác nhau để tạo ra toso, toso sẽ cứng khi khô lại. Ông Komao tạo hình phần thân của búp bê bằng việc cách đắp nhiều lớp toso lên phần thân gỗ. Khi chúng đã khô, ông Komao khắc các đặc điểm riêng biệt của búp bê lên phần toso. Ông sử dụng giấy washi hoặc bột vỏ cừ tán nhuyễn, còn được gọi là “gofun” để mô phỏng làn da. Và sau đó ông mặc quần áo làm bằng vải hoặc giấy washi cho búp bê.

1. “Quý cô thưởng thức thực vọng nguyệt trong cung điện” do Komao Hayashi thực hiện. Toso được làm từ mùn của gỗ paulownia cùng với các loại bột mì khác nhau, đắp lên lõi gỗ, và giấy. Một phần trong triển lãm “12 Stone Garden” (“Khu vườn 12 phiên đá”) tại sự kiện “Homo Faber năm 2022” ở Venice; 2. Nghệ nhân làm gốm Nhật Bản, ông Imaemon Imaizumi XIV đang phác thảo một thiết kế vẽ gốm. Ông Imaemon Imaizumi là nghệ nhân đời thứ 14 của gia đình, người thừa kế từ quyết trắng men truyền thống của gia đình. Bức ảnh “Imaemon Imaizumi XIV, từ loạt ảnh “Xưởng làm việc của những kỳ quan, năm 2020” do nhiếp ảnh gia Rinko Kawauchi thực hiện; 3. Tác phẩm “Hành trình về phương Tây”, do Kazumi Murose thực hiện, sơn mài Maki-e và khảm đá trang trí. Maki-e là một kỹ thuật trang trí có từ thế kỷ thứ 8; theo phương pháp này, các nghệ nhân phun hoặc rắc bột kim loại lên sơn mài ướt để tạo ra các thiết kế. Một phần của triển lãm “12 Stone Garden” (“Khu vườn 12 phiên đá”) tại sự kiện “Homo Faber năm 2022” ở Venice.

1. “Quý cô thưởng thức thực vọng nguyệt trong cung điện” do Komao Hayashi thực hiện. Toso được làm từ mùn của gỗ paulownia cùng với các loại bột mì khác nhau, đắp lên lõi gỗ, và giấy. Một phần trong triển lãm “12 Stone Garden” (“Khu vườn 12 phiên đá”) tại sự kiện “Homo Faber năm 2022” ở Venice; 2. Nghệ nhân làm gốm Nhật Bản, ông Imaemon Imaizumi XIV đang phác thảo một thiết kế vẽ gốm. Ông Imaemon Imaizumi là nghệ nhân đời thứ 14 của gia đình, người thừa kế từ quyết trắng men truyền thống của gia đình. Bức ảnh “Imaemon Imaizumi XIV, từ loạt ảnh “Xưởng làm việc của những kỳ quan, năm 2020” do nhiếp ảnh gia Rinko Kawauchi thực hiện; 3. Tác phẩm “Hành trình về phương Tây”, do Kazumi Murose thực hiện, sơn mài Maki-e và khảm đá trang trí. Maki-e là một kỹ thuật trang trí có từ thế kỷ thứ 8; theo phương pháp này, các nghệ nhân phun hoặc rắc bột kim loại lên sơn mài ướt để tạo ra các thiết kế. Một phần của triển lãm “12 Stone Garden” (“Khu vườn 12 phiên đá”) tại sự kiện “Homo Faber năm 2022” ở Venice.

Theo “Cẩm Nang các Nghệ Thủ Công Truyền Thống Nhật Bản,” búp bê là một phần của văn hóa Nhật Bản qua hàng thế kỷ. Vào đầu thế kỷ 11, kiệt tác Nhật Bản “Câu Chuyện của Genji” đã dạy trẻ em cách chơi với búp bê. Nghệ làm búp bê hưng thịnh vào thời kỳ Edo Nhật Bản (1603-1867), và từng khía cạnh của văn hóa Nhật Bản đều được phản ánh trên những con búp bê ấy.

Búp bê toso của nghệ nhân Komao mô phỏng cách tạo dáng, cử chỉ và biểu đạt đến từ nghệ thuật biểu diễn truyền thống của Nhật Bản như nghệ thuật sân khấu Noh; kyomai – vũ đạo

phong cách Kyoto dựa trên nền tảng cung đình Kyoto; hay kyogen – nghệ thuật comic (truyện tranh) được trình diễn xen kẽ giữa các màn biểu diễn của nghệ thuật sân khấu Noh; chỉ tạm liệt kê một vài cái tên như vậy.

Các tác phẩm giúp người thường làm có thêm góc nhìn về nghệ thủ công cổ xưa của Nhật Bản, cũng như sự trân trọng của quốc gia này đối với nghệ truyền thống; hy vọng rằng chúng sẽ được lưu giữ và bảo tồn cho nhiều thế kỷ về sau.

Minh Nguyễn biên dịch

TRÍ TUỆ CỔ XUA

Câu chuyện về kho báu vô giá

EPOCH TIMES STAFF

“Những Câu Chuyện về Trí Tuệ Cổ Xưa” nhắc nhở chúng ta về kho báu truyền thống và những giá trị đạo đức đã được gìn giữ khắp thế giới. Chúng tôi hy vọng những câu chuyện và thông điệp trong loạt bài này sẽ giúp nuôi dưỡng trái tim và tâm trí của độc giả.

“Kho Báu Vô Giá” là một câu chuyện về lòng vị tha, nhấn nhủ rằng phẩm chất này đem lại phần thưởng lớn hơn nhiều so với sự hy sinh một người dành cho người khác.

Cách đây rất lâu, rất rất lâu, đã có một nạn đói lớn trên khắp nước Đức. Một năm nọ, tại một thị trấn nhỏ, một phủ ông mới 20 trẻ em nghèo đến nhà mình và nói với chúng: “Mỗi cháu có thể lấy một ổ bánh mì trong giỏ của ta. Và từ bây giờ, vào đúng giờ này mỗi ngày, các cháu có thể đến đây và lấy một ổ bánh mì cho đến khi nạn đói qua đi.”

Giỏ bánh chứa nhiều ổ bánh mì kích cỡ khác nhau. Bọn trẻ nhanh chóng

chộp lấy giỏ và tranh nhau những ổ bánh mì lớn nhất. Sau khi mỗi đứa có một ổ bánh mì trong tay, chúng chạy đi mà không nói một lời cảm ơn với vị phủ ông, ngoại trừ một cô bé. Đó là một cô gái nghèo ăn mặc sạch sẽ, tên là Francis, đang ngưỡng ngừng đứng sang một bên.

Francis đợi mọi người chọn xong ổ bánh mì rồi mới lấy cái cuối cùng, là cái nhỏ nhất. Cô cảm ơn người chủ và ra về.

Vào ngày thứ hai, tất cả bọn trẻ đều làm như ngày hôm trước. Chúng tỏ ra nôn nóng muốn lấy được bánh mì như những con sói đói đang cố gắng giành giật thêm thức ăn. Một lần nữa, bé Francis tội nghiệp lại chỉ có một ổ bánh nhỏ nhất, thậm chí không bằng một nửa những ổ khác. Như ngày hôm qua, cô đem bánh mì về nhà cho mẹ cất. Và không ngờ, rất nhiều đồng bạc mới sáng loáng rơi ra từ ổ bánh mì.

Mẹ cô rất ngạc nhiên và bối rối, bà nói với Francis: “Con hãy đem trả số tiền này lại cho người tặng bánh mì, vì những đồng tiền này chắc hẳn đã rơi vào bột bánh mì do nhầm lẫn nào đó.”

COURTESY OF SOUND OF HIRE ROAD NETWORK VIA MICHAEL ANDERSON

Thế là, Francis đã đem tiền đi trả lại ngay lập tức. Nhưng vị phủ ông nói: “Không phải là nhầm lẫn khi con tìm thấy số tiền đó trong ổ bánh mì nhỏ nhất đâu; ta đã cố ý làm điều đó. Ta bỏ tiền vào ổ bánh nhỏ nhất vì ta muốn thưởng cho con, con gái. Con hãy luôn nhớ: Một người biết vì mọi người mà chỉ chọn chiếc bánh nhỏ nhất thay vì tranh giành phần lớn hơn sẽ nhận được phúc lành theo những cách khác – thậm chí còn tốt hơn nhiều so với những đồng bạc có trong bánh.”

Vì vậy, Francis học được rằng lòng

Ngân Hà biên dịch

Bạn muốn chia sẻ báo với người thân, bạn bè?
Epoch Times sẽ giúp chuyển tận nhà mỗi tuần.

TEL: (626) 618-6168 - (714) 356-8899 | WWW.ETVIET.COM

EPOCH
TIMES
TIẾNG VIỆT

PHO OLD TOWN

VIETNAMESE NOODLE & GRILL

25551 KINGSLAND BLVD. SUITE B102, KATY, TX 77494

(832) 437-4519

OPEN NOW

BUSINESS HOURS:
MON-THU: 11AM - 8PM
FRI-SAT: 11AM - 9PM
SUNDAY: CLOSED

Phở Tái Lăn Hà Nội, Phở Đặc Biệt, Phở Fillet Mignon, Phở Gà, Phở Đố Biển, Mì, Bún, Com, Bánh Mì, Chả Giò, Gỏi Cuốn, Hủ Tiếu Ấp Chảo, Món Ăn Chay, Trà Sữa, và Món Tráng Miệng.

Chef John

Taste of Joy

Được Phát Triển Bởi Vua Đầu Bếp John

- Đầu bếp nổi tiếng
- Trên 30 năm kinh nghiệm về ẩm thực
- Có hàng triệu người theo dõi trên YouTube và mạng xã hội
- Giám khảo các cuộc thi ẩm thực

Tập hợp các loại Nước sốt Đặc chế mới.

- Nước sốt XO**
Hương vị Hồng Kông nổi bật
Umami ngon trong chai
- Nước sốt dầu ớt đỏ**
Thật nhiều hương vị
Làm bạn không thể quên
hương vị châu Á
- Nước sốt cay**
Được pha trộn điều luyện
và tinh hoạt
Không thể thiếu cho các món chiên

Được điều chế theo từng phần nhỏ
KHÔNG CHẤT BẢO QUẢN
KHÔNG CHẤT PHỤ GIA
KHÔNG DÙNG CHẤT ĐIỀU VI

Sản xuất tại CANADA

Có bán tại:
MasterChefJohn.com
Amazon.com
Walmart.com

Xem thêm video của Chef John trên:
Taste Show

Nhìn lại năm 2021, Phần 4/4

Câu hỏi tế nhị về ‘Làm thế nào để được cứu?’

JAMES SALE

Đối với những người có suy nghĩ, nếu họ muốn sống một cuộc sống đầy đủ và trọn vẹn thì câu hỏi cuối cùng cần phải giải quyết là gì? Cho đến nay, việc đầu tiên là chúng ta suy xét vị trí của nền văn hóa hiện tại trên phương diện tâm linh. Sau đó, chúng ta xem xét một số câu hỏi: trong bài viết thứ hai chúng ta đã tìm hiểu tại sao lại có sự tồn tại; trong bài viết thứ ba, chúng ta đã thảo luận về một câu hỏi cá nhân hơn – Mục đích của cuộc đời ta là gì? Chúng ta có thể nhận thấy rằng câu hỏi đầu tiên hỏi “tại sao” và câu hỏi thứ hai hỏi “cái gì”; Không ngạc nhiên, có lẽ, câu hỏi quan trọng thứ ba và cuối cùng là câu hỏi “làm thế nào”. Thật sự thì câu hỏi này thường là câu hỏi đầu tiên đối với nhiều người bởi vì nó mang tính cá nhân – hơn là câu hỏi không mang tính cá nhân và triết học về lý do tại sao lại có sự tồn tại, và thậm chí là câu hỏi chung chung về ý nghĩa cuộc sống của mỗi người.

Vậy câu hỏi này là gì? Đầu tiên, tôi phải tuyên bố miễn trừ trách nhiệm: Ngôn ngữ tôi sắp sử dụng để mô tả câu hỏi này được nhấn mạnh theo các thuật ngữ có vẻ là của Cơ Đốc Giáo, nhưng sự nhấn mạnh này là do đức tin Cơ Đốc Giáo đã ảnh hưởng đến văn hóa phương Tây. Những gì tôi tổng hợp rút ra ở đây là nhận xét rằng tất cả các tôn giáo trên thế giới đều tìm cách đưa ra câu trả lời cho câu hỏi này; trên thực tế, tất cả các tôn giáo không chỉ tìm kiếm mà còn tôn tại để đưa ra câu trả lời cho câu hỏi này. Nếu họ không làm như vậy, khó có thể tưởng tượng được sao họ có thể tồn tại lâu dài như vậy.

Câu hỏi về ‘Làm thế nào’
Trực tiếp nhất, câu hỏi được diễn đạt theo cách này: Làm thế nào tôi có thể được cứu? Kể từ buổi bình minh của nhân loại, chúng ta đã có một cảm giác, một ý niệm, một nỗi kinh hoàng sâu sắc rằng thế giới không nên như nó đang là, rằng cuộc sống của con người không nên như vậy, rằng theo một cách nào đó chúng ta đã rơi rớt từ thế giới tốt đẹp và hoàn hảo mà chúng ta nên ở đó, xuống một nơi hỗn độn – với náo là COVID, Ukraine, chính trị tị tệ, và nhiều thứ khác nữa – như chúng ta đang trải nghiệm hiện nay, nhưng là điều mà mọi thời đại cuối cùng cũng đều trải qua.

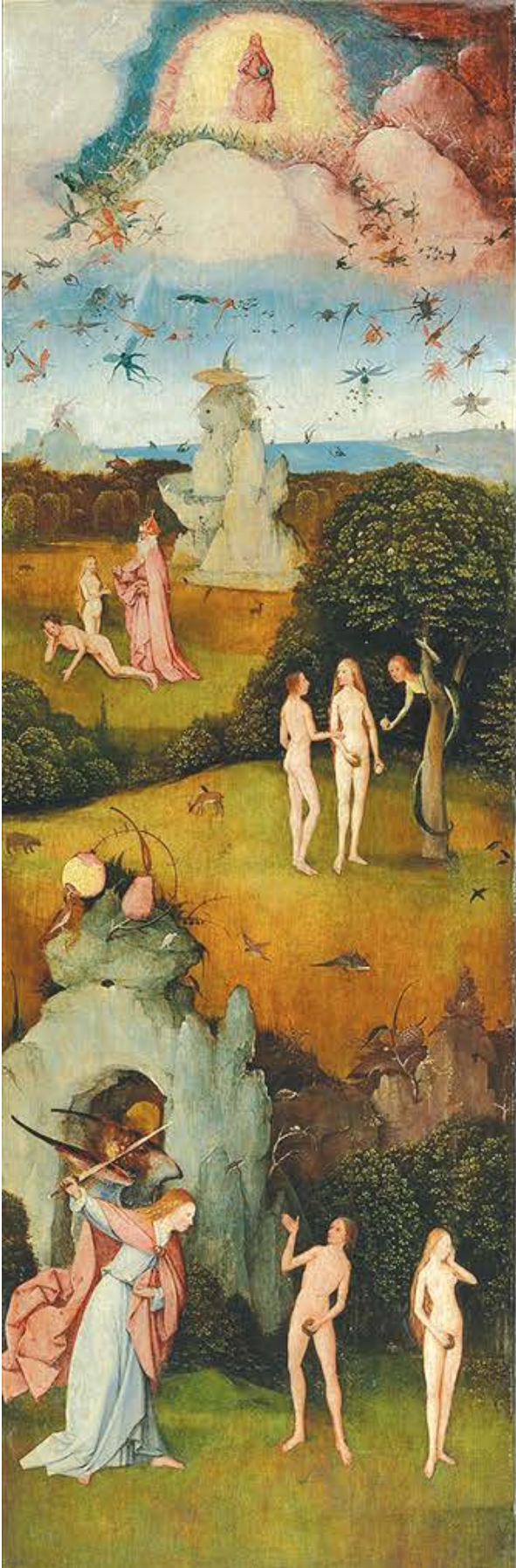
Các vị thần có thể sống ở một thế giới Olympia thánh khiết, chứ không phải con người chúng ta. Một đặc điểm chung của các thần thoại khắp thế giới là chúng chứa một số phiên bản của ý tưởng về một Thời kỳ Hoàng kim đã sớm biến thành Bạc, thành Đồng, và cuối cùng là thời đại tệ nhất, Thời đại đồ Sắt, tình huống hiện tại của chúng ta. Theo kinh điển Ấn Độ giáo, các thời đại là theo chu kỳ nhưng có bốn chu kỳ và chúng tương đồng với quan điểm của người Hy Lạp. Và ngay cả Kinh Thánh cũng nói về sự suy tàn của các đế chế theo cách bốn cấp độ như thế (chẳng hạn như giấc mơ của Nebuchadnezzar trong sách Daniel chương 2).

Câu hỏi về “Làm thế nào tôi có thể được cứu?” cần nghĩa tận gốc ý nghĩa của việc trở thành người, vì điều đó ngụ ý trong chính công thức của nó rằng con người không thể tự cứu mình. Không có sự tiến hóa vô hạn mà qua đó chúng ta được định sẵn để chinh phục bệnh tật, cái chết, hoặc thậm chí là bản chất con người của chúng ta. Một số người, chẳng hạn như ông Elon Musk và những người ở Thung lũng Silicon,

Câu hỏi tinh thần thứ ba là “Làm thế nào tôi có thể được cứu?” Bộ ba bức tranh “Chiếc xe Thờ cổ và sự Sa ngã của Nhân loại” (“The Hay Wagon Triptich”) 1510–1516, Hieronymus Bosch. Sơn dầu; 579 inch x 83.4 inch. Bảo tàng Prado.

Đối với mọi tôn giáo, kể cả những tôn giáo không còn tồn tại, câu hỏi đặt ra là chúng ta phải làm thế nào để được cứu và tránh khỏi địa ngục. Nhấn mạnh một cách tích cực hơn, đó là: Làm thế nào để chúng ta đến được thiên đường?

Câu hỏi trong tâm là “Làm thế nào để tôi có thể được cứu?” ngụ ý rằng con người không thể tự cứu mình. Tranh “Giả định về Mary”, vào khoảng năm 1637, do Peter Paul Rubens vẽ. Bộ sưu tập Liechtenstein, Bảo tàng Liechtenstein, Vienna, Áo.

ALL PHOTOS IN THE PUBLIC DOMAIN

Gốc rễ của sự thông thái cổ đại là cắt giảm sự truy cầu của chúng ta. “The Penitent Magdalene”, vào khoảng năm 1635, bởi Guido Reni. Sơn dầu trên vải. Bảo tàng Nghệ thuật Walters, Mount Vernon Belvedere, Baltimore, Maryland.

đường như nghĩ rằng họ có thể làm được (theo cách mà họ xem là “triết học siêu nhân loại”). Tuy nhiên, nhà triết học vô thần ‘sáng chói’ John Grey đã bày tỏ điều đó theo cách sau, trong cuốn sách “Dị Giáo” của mình: “Chúng ta kế thừa từ triết học Hy Lạp niềm tin rằng tri thức là sự giải phóng, nhưng huyền thoại về sự Sa ngã trong Kinh Thánh gắn với sự thật hơn.” Nói cách khác, sức mạnh giải thích hoặc suy đoán của các huyền thoại về sự Sa ngã – có thể là Vườn Địa Đàng, câu

chuyện nổi tiếng nhất, hoặc các hình thức khác nhau của Thời đại Con người – hấp dẫn hơn nhiều trong việc giải thích tại sao thế giới lại như vậy. Kiến thức, học tập, giáo dục và những thứ như thế sẽ không cứu được thế giới hay thậm chí là cá nhân. Mặt khác, các tôn giáo buộc mỗi cá nhân phải quay vào bên trong chính mình và đối diện với chính mình. Những người chân thành làm điều này tìm thấy rằng bản thân mình đang truy cầu. Về căn bản, đây là tình trạng của con

người; và trong các thuật ngữ thế tục, duy vật, và vô thần, nó là vô vọng. Nhà tư tưởng Thomas Hobbes’s đã nói rằng cuộc sống là “đơn độc, nghèo nàn, tị tệ, tàn bạo, và ngắn ngủi.” Nếu chúng ta chấp nhận tuyên bố đó, thì tất cả các phương cách thế theo khuyenn hướng thế tục đều không thuyết phục đối với nhiều người. Nhưng chúng ta phải nhớ rằng trên khắp thế giới, đa số mọi người có những niềm tin tôn giáo, và những người này trải nghiệm sâu sắc những lợi ích về tâm lý và thể chất. Ví dụ, theo trích dẫn Tổ chức Y tế Thế giới năm 2003, giáo sư xã hội học Phil Zuckerman đã tuyên bố: “Liên quan đến tỷ lệ tự tử... điều thú vị là... trong số 9 quốc gia còn lại hàng đầu [không bao gồm Sri Lanka] dẫn đầu thế giới về tỷ lệ nam giới tự tử, tất cả đều là các quốc gia theo Liên Xô/Cộng sản cũ, chẳng hạn như Belarus, Ukraine, và Latvia. Trong số mười quốc gia có tỷ lệ nam giới tự tử thấp nhất, tất cả đều là những quốc gia có số người theo tôn giáo cao, với mức độ vô thần tự nhiên không đáng kể về mặt thống kê.”

Trong cuốn “Our Culture, What Left of It” (“Văn hóa của Chúng ta, Còn lại Điều gì?”), nhà phê bình văn hóa người Anh Theodore Dalrymple viết: “Việc mất đi sự hiểu biết từ góc độ tâm linh về thân phận con người – rằng con người là một sinh mệnh sa ngã mà đối với họ đức hạnh là cần thiết nhưng không bao giờ có thể hoàn toàn đạt được – [sự hiểu đó] là một điều mất mát, chứ không phải là thành tựu, theo một quá trình thực sự phức tạp.” Và mất đi sự hiểu biết này sẽ ngày càng dẫn nhiều người đến tai họa đánh mất linh hồn của chính họ; đó chắc chắn là đại họa nhất có thể xảy ra với bất kỳ ai, từ trước đến nay.

Toàn bộ nhân loại đều nhận ra khả năng này, và đã luôn nhận ra: Những câu chuyện của chúng ta về ông Faust, người giao kèo với ma quỷ, có thể thức tỉnh mọi lứa tuổi ở mọi nơi trên toàn cầu. Nhưng hơn cả các thỏa thuận với quỷ, chúng ta nhìn thấy và gặp gỡ mọi người – đôi khi trong chính gia đình của chúng ta và giữa những người bạn của chúng ta – những người mà chúng ta nhận ra, một cách bí ẩn, đã “lạc lối”. Họ đã đi sai đường, và có vẻ như họ không thể phục hồi hoặc quay trở lại con đường đúng. Dante đã thể hiện điều

này một cách mạnh mẽ nhất trong khổ thơ mở đầu của Thần Khúc (“Divine Comedy”) nổi tiếng của ông, nơi ông nói về “cuộc hành trình của cuộc đời chúng ta” rời lạc lối trong “một khu rừng tối”.

Câu hỏi quan trọng nhất
Sau đó, nếu đây là trường hợp mà tôi thực sự tin tưởng, câu hỏi “Làm thế nào tôi có thể được cứu?” là rất quan trọng đối với tất cả chúng ta. Theo thuật ngữ trong Phật giáo, chúng ta cần được luân hồi chuyển kiếp, là một chu kỳ của cuộc sống trôi dạt, lang thang, hoặc sống trần tục không mục đích, đến niết bàn – nơi thường được hiểu là có sự tĩnh tại hoàn hảo, tự do và hạnh phúc cao nhất. Quá trình này không tự động xảy ra khi người ta chết. Tương tự, đối với mọi tôn giáo, kể cả những tôn giáo không còn tồn tại (như tôn giáo Ai Cập cổ đại hoặc tín ngưỡng Bắc Âu về Odin và Valhalla), câu hỏi đặt ra là chúng ta phải làm thế nào để được cứu và tránh khỏi địa ngục. Nhấn mạnh một cách tích cực hơn, đó là: Làm thế nào để chúng ta đến được thiên đường (Isles of the Bless)?

Nói một cách hài hước, câu hỏi này, thể hiện ‘quan điểm’ tích cực, thực sự nằm bắt đầu vị trí hiện tại của chúng ta trong nền văn hóa phương Tây, bởi vì các ngành công nghiệp tỷ dollar lại đưa ra những câu trả lời vô tận cho một câu hỏi hơi khác một chút: Làm thế nào tôi có thể hạnh phúc trong cuộc sống này ?

Và mọi người đều muốn biết làm thế nào! Một cuộc khảo sát hấp dẫn về tất cả hoạt động này có trong cuốn sách năm 2016 của nhà phê bình xã hội William Davies, “Ngành công nghiệp hạnh phúc”. Nhan đề của nó đã nói lên tất cả: Năm bất mong muốn được may mắn của mọi người, còn được gọi là “hạnh phúc”, là một ngành công nghiệp. Những gì chúng tôi nhận được là một mớ hỗn độn các ý tưởng tự tạo. Như ông Davies đã nói: “Tâm lý của việc tạo động lực trộn lẫn với sức khỏe thể chất, đôi khi dựa trên những hiểu biết của các huấn luyện viên thể thao và chuyên gia dinh dưỡng, pha chế thêm vào đó là những tin đồn về khoa học thần kinh và các phương pháp thiền định của Phật giáo.”

Điều này đưa chúng ta quay lại với bài viết đầu tiên trong loạt bài này, ở đó tôi lưu ý rằng việc cố gắng trả lời vấn đề duy nhất trong cuộc sống này – tránh

những câu hỏi về tâm linh và hiện sinh (existential) – là nguyên nhân chính gây ra đau khổ của chúng ta. Trở trêu thay, khi chúng ta hành động để tránh đau khổ, lại càng khoét sâu lên!

Nhà thần học Henri Nouwen trong cuốn sách “Thấy Thuốc Bị Thương” đã nhận xét một cách chính xác: “Ai có thể thoát khỏi đau khổ mà không trải qua nó?” Vì vậy, câu hỏi làm thế nào chúng ta có thể được cứu, chỉ có thể được trả lời bằng cách “trải qua nó”. Đau khổ dường như đối lập với cuộc sống hạnh phúc, thành công mà tất cả chúng ta thực sự mong muốn. Tuy nhiên, nhà phân tâm học người Mỹ James Hollis đã nói trong “Tìm kiếm ý nghĩa trong Nửa Sau Cuộc đời”: ‘nếu không có thêm sự nhận biết về chịu khổ, chúng ta không bao giờ có thể tìm thấy chiều sâu hoặc ý nghĩa, không bao giờ thực sự phát triển, và không bao giờ thực sự thay đổi cuộc đời của chúng ta.’

Tất nhiên, chấp nhận chịu khổ, tin vào một điều gì đó có vẻ điên rồ, sẽ đi ngược lại tất cả những gì mà nền văn hóa hiện tại của chúng ta đại diện cho nó. Tuy nhiên, khi chúng ta suy ngẫm về những truyền thống cổ xưa và sự thông thái được tìm thấy trong tất cả các tôn giáo lớn trên thế giới – cho dù vác thập tự giá và đi theo Chúa Giê-su, theo Bát chánh đạo của Phật giáo, tuân theo Luật Môi-se, cũng như các quy định khác bên cạnh đó – chúng ta thấy rằng sự ước thúc, sự hạn chế mà muốn của chúng ta, và sự hy sinh bản thân vì người khác là gốc rễ của những gì họ dạy. Và thông qua sự dạy dỗ đó và đức tin vào lời dạy ấy (dù “lời dạy ấy” là của người sáng lập, các kinh điển, tu hành), chúng ta thực sự trở thành những người “được cứu rồi”.

Tất nhiên, phần kết của tôi phải là như thế, và tôi không nói rằng tất cả các tôn giáo đều giống nhau hay bình đẳng hay mọi con đường đều dẫn đến thành Rome; tôi nói rằng để được cứu, chúng ta phải đối diện với những đau khổ trong cuộc sống; mỗi chúng ta phải rèn luyện tâm trí của mình để biết điều gì là chân lý; và khi đã làm như vậy, chúng ta phải tin tưởng, cam kết, và hành động phù hợp.

Để được “cứu” là đi trên con đường ít người đã đi qua.

Chánh Tin biên dịch

Ông James Sale đã có hơn 50 cuốn sách được xuất bản, gần đây nhất là “Mapping Motivation for Top Performing Teams” (Routledge, 2021). Ông đã được đề cử cho Giải thưởng Pushcart thơ 2022, giành giải nhất trong cuộc thi thường niên của Hội các nhà thơ cổ điển New York vào năm 2017, trình diễn tại New York vào năm 2019. Tập thơ gần đây nhất của ông là “HellWard”. Để biết thêm thông tin về tác giả và về dự án Dante của ông, hãy truy cập EnglishCantos. home.blog

Ai là người thực sự phát minh ra phim ảnh?

MASTERTUX VIA PIXABAY

Bí ẩn về Louis LePrince

STEPHEN OLES

Vào ngày 16/09/1890, nhà phát minh Louis LePrince lên xe lửa đến Paris. Ông đã dành cuối tuần ở Dijon với người anh trai Albert, tranh cãi về các điều khoản trong di chúc của mẹ. Louis nói rằng Albert đã nợ ông ít nhất 1,000 bảng Anh. Albert đã từ chối trả món này cho Louis.

Louis đã vui vẻ gác lại cuộc tranh luận phía sau. Rồi ông lên kế hoạch đến London du lịch, sau đó tới New York để hội ngộ cùng gia đình ông và làm thế giới kinh ngạc về phát minh mà ông đã nỗ lực hàng năm trời để hoàn thiện: phim điện ảnh! Nhưng khi xe lửa tới Paris, ông đã không xuống bến. Ông cũng không đến London hoặc New York. Sự thật là, người ta đã không bao giờ nhìn thấy ông lần nào nữa.

Ông Thomas Edison (1847–1931), Phù thủy của vùng Menlo Park, là một nhà phát minh lỗi lạc ở Hoa Kỳ, được biết đến với những phát minh ra đèn điện, máy hát, và phim điện ảnh. Đây là kiến thức phổ thông, được dạy cho trẻ em trong trường, xuất hiện liên tục trong sách vở – và điều này gần như chắc chắn sai sự thật.

Sự ra đời của nhiếp ảnh

Sự ra đời của nhiếp ảnh có thể được tính từ năm 1839, khi ông Louis Daguerre giới thiệu phương pháp chụp hình được gọi là daguerreotype, hệ thống chụp hình đầu tiên. Ông Eadweard Muybridge (1830–1904) đã chụp ảnh các loài động vật chuyển động, nhưng đó chỉ chỉ là một loạt ảnh tĩnh. Một ảnh trong đó đã trả lời câu hỏi lâu đời – khi đang phi nước đại, có bao giờ cả bốn chân của ngựa đều cách mặt đất hay không. (Câu trả lời là có.)

Ông Louis LePrince (1841–1890?) sinh ra ở Pháp, làm việc ở Anh, và trở thành công dân Hoa Kỳ vào năm 1889. Khi còn bé, ông thường đến thăm xưởng của ông Daguerre – bạn của cha ông. Vào thập niên 1880, ông cảm thấy có điều gì đó ngày càng thôi thúc ông về cách tạo ra những hình ảnh chuyển động. Được cấp bằng sáng chế năm 1888 cho phương pháp tạo những bức ảnh động, ông đã thử nghiệm ở New York và tại xưởng của cha vợ ở Leeds, Anh. Người vợ yêu quý Lizzie và năm đứa trẻ của họ sống ở New York, nơi bà Lizzie dạy học cho người khiếm thính. Bà đến thăm ông ở Leeds khi có thể, nhưng bà yêu công việc và gia đình cần nguồn thu nhập từ bà.

Chế tạo một loạt máy ghi hình nhưng không hài lòng, ông Louis trở nên lo lắng khi nghe tin ông Jules Merrey ở Pháp và những người khác đang theo đuổi cùng mục đích. Cuối năm 1886, bà Lizzie gửi cô con gái vị thành niên Mariella đến xưởng để đón cha đi uống trà. Vài năm sau cô

PUBLIC DOMAIN

Mariella nhớ lại: “Khi tôi đẩy cửa vào, tôi thấy một số bóng người dường như đang di chuyển trên bức tường trắng. Tôi không biết đó là gì.” Sau đó, cha cô đã đóng cửa lại.

Về phần ông Edison lúc bấy giờ, ông rất ít quan tâm về công nghệ điện ảnh, không thấy được sự ứng dụng về mặt kinh tế của hình ảnh động, và chỉ giao nhiệm vụ cho người trợ lý William Dickson xem xét nó.

Một vài thành công

Vào tháng 10/1888, ông Le Prince sử dụng mẫu thử nghiệm mới nhất của mình để quay phim gia đình ở Roundhay Garden khi họ đi bộ một cách không thoải mái trong một vòng tròn. (Vào lúc đó, không dễ gì khiến thân nhân của mình diễn xuất tự nhiên trước ống kính). Cảnh quay này kéo dài chỉ hai giây, nhưng đó là thước phim có thật đầu tiên trong lịch sử, được tạo ra nhiều năm trước khi Edison, Méliès, và anh em nhà Lumiere trưng bày tác phẩm của họ. Bạn có thể xem các thước phim đó trên Youtube.

Máy quay của ông LePrince đã hoạt động nhưng máy chiếu vẫn còn là một vấn đề. Ông đã nghiên cứu các vật liệu như thủy tinh, giấy trắng [phụ gia], thậm chí là mica, nhưng chúng đều không thực sự thành công. Ông đã lên kế hoạch để ra mắt bộ thiết bị của mình tại Exposition Universelle ở Paris – nơi có tháp Eiffel mới xây xong – nhưng ông đã hủy bỏ vì không muốn trưng bày một hệ thống không hoàn hảo. Vào cùng thời điểm, tin rằng xưởng của ông đang bị theo dõi, ông càng trở nên bí mật và lắp đặt thêm nhiều chốt chặn để chống đột nhập.

Cuối cùng, sau nhiều năm thất vọng, mùa hè năm 1889 đã đem lại hy vọng: Các

Chân dung Louis Le Prince vào những năm 1880.

Trong vài năm gần đây, với một số bằng chứng của công lý, sách vở và phim tài liệu đã bắt đầu công nhận LePrince là cha đẻ thực sự của điện ảnh.

PUBLIC DOMAIN

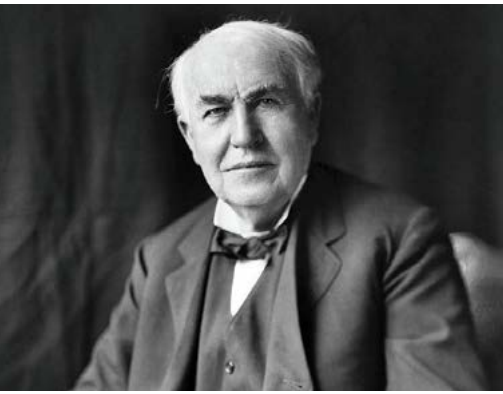
Chân dung Louis Le Prince vào năm 1885.

(Trái) Ảnh chân dung ông Louis Daguerre do Jean-Baptiste Sabatier-Blot chụp.

(Phải) Hình chụp ông Thomas Edison, vào khoảng năm 1922, bởi Louis Bachrach.

PUBLIC DOMAIN

PUBLIC DOMAIN

tấm nhựa cellulose dẻo đã trở nên hữu ích. Cắt thành các dải và đục lỗ, chúng tạo ra khả năng chiếu ổn định. Ông Louis đã gửi tin vui mừng đến bà Lizzie rằng: Ông đã sẵn sàng đoàn tụ với gia đình, công bố phát minh của mình với thế giới, và gạt hái danh tiếng và tài sản mà phát minh này chắc chắn sẽ đem lại.

Bà Lizzie mong muốn tìm một địa điểm thích hợp để ra mắt dự án, bà đã thuê và cùng bọn trẻ tân trang một dinh thự đồ nát từng là trụ sở ở Manhattan của ngài George Washington. Mọi thứ đã sẵn sàng, nhưng khi tàu của ông Louis cập cảng ở New York vào ngày 03/11, ông không có mặt trên đó. Bà đã không nhận được bất kỳ lá thư hoặc điện tín nào. Nhiều tuần trôi qua, bà Lizzie và anh trai John đã thuê thám tử đi tìm kiếm, nhưng không một ai nhìn thấy ông Louis kể từ khi ông rời Dijon. Ngay cả hành lý của ông cũng đã biến mất.

Bất hợp lý

Có điều gì đó khiến bà Lizzie cảm thấy bồn khoăn. Hai tuần trước, một người lạ đã gõ cửa nhà bà, tự giới thiệu là “Ông Rose” và hỏi thăm về ông Louis. Bà nói rằng ông Louis đang trên đường từ Âu Châu. Người lạ mặt cau có rồi bỏ đi.

Bà Lizzie và cô Mariella xem xét danh sách hành khách của các chuyến tàu cập bến, và cuối cùng tìm ra cái tên “L. LePrince”. Nhưng hóa ra đó là một người nông dân trùng tên.

Khi ông Rose bí ẩn trở lại trong một bộ dạng nguy trang vùng vể, khẳng định rằng tên ông không phải Rose và yêu cầu được biết ông Louis đang ở đâu và làm gì. Bà Lizze đã báo cảnh sát. Họ không giúp được gì ngoài suy đoán rằng chồng bà đã bỏ bà theo một người phụ nữ khác, hoặc thiệt mạng trong một vụ tai nạn, hoặc tự sát.

Nhiều tháng trôi qua mà ông Louis vẫn bặt vô âm tín; những suy nghĩ ám đạm hiện lên trong tâm trí của bà Lizzie. Có thể một đối thủ đã bắt cóc chồng bà, hoặc tệ hơn? Sự nghi ngờ của bà càng trở dậy vào năm 1891 khi ông Edison công bố và được cấp bằng sáng chế cùng với sự phở trương, chiếc Kinetoscope của ông, được thiết kế bởi Dickson: một chiếc máy quay phim nguyên thủy có thể tăng kích thước gấp đôi như một cái ống nhòm. Báo giới ca ngợi say sưa đó là “một món quà mới của vị Phù thủy (Edison) dành cho thế giới”.

Đấu tranh để được công nhận

Bà Lizze cảm thấy choáng váng. Bà biết ông Edison quen biết với ông William Guthrie, một người bạn của gia đình bà – người đã chứng kiến ông LePrince trình diễn các máy móc của ông. Bà đến gặp luật sư để yêu cầu quyền sở hữu của Louis tại tòa án, nhưng luật sư đã lắc đầu. Theo luật của Hoa Kỳ, nếu chồng bà đã qua đời, bà có thể yêu cầu quyền sở hữu trí tuệ và bằng sáng chế của ông ấy; nhưng nếu ông ấy chỉ mất tích, bà sẽ phải đợi thêm bảy năm nữa.

Bà Lizzie và các con đã dành cả phần đời của họ để đấu tranh giành lại cho Louis sự công nhận về những gì ông xứng đáng. Năm 1901, bà, Mariella và những người khác đã làm chứng trước tòa, nhưng tất cả chỉ là nghe nói và ông Edison được phân xử là người phát minh ra phim điện ảnh. Trong một lúc thuận tiện nhớ lại, ông Guthrie thừa nhận rằng ông Louis đã cho ông thấy một phát minh gây tò mò vào năm 1886 – nhưng ông không thể nhớ ra nó là cái gì.

Ông LePrince không bao giờ được tìm thấy, dù còn sống hay đã tử vong. Trong hơn một thế kỷ, các nhà nghiên cứu và các thám tử nghiệp dư đã cố gắng tìm ra câu trả lời cho điều bí ẩn này. Một người đàn ông suyết chết đuối, phục hồi vào năm 1890, có thể là ông Louis, nhưng cuộc điều tra đã chứng minh người đó không phải là Louis.

Có rất nhiều thuyết âm mưu. Trong quyển sách mới phát hành của ông Paul Fischer, “Người Đàn Ông Phát Minh ra Phim Điện Ảnh”, tác giả đã đưa ra một giả thuyết. Ông Albert, người cuối cùng nhìn thấy Louis còn sống, đang gặp khó khăn về tài chính và nợ người em rất nhiều tiền. Ông Fischer viết rằng ông ta “đã không thông báo đầy đủ về việc ông Louis mất tích, chủ động nói dối về những nỗ lực tìm kiếm ông Louis, và sau đó thuyết phục [bà Lizzie] dừng tìm kiếm ông ta.”

Liệu ông Albert có hãm hại người em của mình không? Chúng ta có thể không bao giờ biết, nhưng trong vài năm gần đây, với một số bằng chứng của công lý, sách vở và phim tài liệu đã bắt đầu công nhận LePrince là cha đẻ thực sự của điện ảnh. Tôi hy vọng bà Lizzie đang mỉm cười dù đang ở bất cứ đâu.

Trường Anh biên dịch